

A család éve

Mi az ördög?!

- És akkor ittatok a vérből?
- Persze, azért csináltuk. A mi áldozatunk igazi. Mi nem csak bohóckodunk, mint a papok a templomban a miseborral. Az csak arra való, hogy jobb kedvük legyen. Miért, nem így van?
- Ez szerintem bizarr és félelmetes, hogy ti valódi élőlényeket áldoztok, és nekem sérti is az ízlésemet, hogy a véruket magatokba fogadjátok.
- És azt nem tetszik bizarrnak meg félelmetesnek találni, mikor a templomban Jézus testét és vérét fogyasztják? Látja, végiggondolta már?
- Ezek a szertartások ősi rítusok szimbólumai.
- Szimbólum?! Ez nem szimbólum, hanem hazugság. Tetszik rám emlékezni, milyen voltam? Maga szerint két éve megértettem volna azt a mondatot, amit az előbb mondott? Nem is mert volna így fogalmazni. Most értem. És ennél többet is akarok érteni. És fogok is. A sátánosok között tanulok, mert csak így kerülhetek közelebb a Sátánhoz. Így tudom majd megcsinálni a feladatot, amire kiválaszt.
- De hát én is erre kértelek. A szüleid is arra próbáltak rávezetni, hogy műveid magad. Készülj a kihívásra. Csak mi a Sátán helyett Sors, Élet és ilyen fogalmakra hivatkoztunk.
- Ja. Örül is a muterom. Kisfiam, ez csoda. Ilyeneket mond. Nagyot nézne, ha tudná. De visszatérve: hogy hasonlíthatja össze a kettőt? Maga kért ugyan, de telefonálhattam volna, mondjuk éjjel kettőkor, a lakására, ha valamit nem értek? Na ugye, hogy nem. Hát ezzel mindenki így volt, akit ismertem. A szüleim, a tanárok. De akik a Sátánban hisznek, mindig figyelnek rám, és én is rájuk, mert mi a Sátáné vagyunk. Érti maga ezt?

Azt hiszem, ha nem is értem, de érzem, mint mond Gábor. Őt nem ítélem el, de a tettét és azokat a tetteket, amiket el szeretne követni, már igen. A vele folytatott beszélgetés során eljuthatunk a megállapításig, megítélés kérdése, hogy a Jót imádjuk-e, vagy ellenkezőleg, a Rosszat.

Számomra a válasz rövid töprengés után mindig egyértelmű. József Attilás egyszerűsítéssel: „kiterítetek ügyis”. Az emberi civilizáció története borzasztóan furcsa. Miközben a történelem hallatlan gonoszságok láncolata, kifejezetten a Sátán művének tűnik, mégis az egész a humánus hatja át. A halhatatlanok a Jó mellé tették le voksukat.

Én is ezt teszem hát, szerényen, a sor végére állva.

Magánevulációm ismétli a történelmet. Gonoszságom és rosszaságom ellenére tiszta szívvel megyek (ha van ilyen) az Úr országa felé, dicsérvén a Jót.

Hogyan ítéljük meg azon sátánhívőket, akik mindennapjaikat a legépületesebb módon élik? Akik hallatlan pozitívumok után tudatosan omolnak a Sátán karjaiba?

Beszélgetőtársam, Gábor, megismerkedésünkkel elképesztően deviáns viselkedésével hívta fel magára környezete figyelmét. Szorgalmas és jó szülei féltő gondoskodása alól kibújva szökött, csavargott, iskolát és munkát került. Mintha az ördög bűjt volna bele.

Majd varázsütésre megjavult. Szülei, tanárai és én is az Istennek adtunk hálát, hogy nem engedte báránycsapatát az igaz útról letérni. Az udvarias, jól tanuló, segítőkész, otthonülő fiú hozzá hasonló fiatalok körében találta meg társaságát. Ilyen élet láttán a bíróság is csak próbára bocsátotta. Így juthattunk el lassan olyan beszélgetéshez, mint amelyből egy rövid részletet a bevezetőben közöltem. Így juthattam a titok birtokába.

Nem hinném, hogy az enyémhez hasonló történet túlságosan elszigetelt lenne. Korunk és térségünk kedvez a sátánhívó csoportok és tagjai számának gyarapodásának. A problémát nem oldhatjuk meg úgy, hogy ismét hagyjuk fellángolni a boszorkányokat égető tüzeket. A legnagyobb európai boszorkányperben, Baszkföldön, 1609 és 1614 között nagyjából 2000 felnőtt és további 1371 gyermekboszorkány ügyében folytattak vizsgáldást.

Korunk felnőtt- és gyermekboszorkányai a sátánhívók. A boszorkány szót klasszikus értelemben használom, szeretném elkerülni a már létező Boszorkányok Szövetségének felháborodását. Az inkvizíciós perek adataival szemben ők köztünk élő emberek. Valakinek a gyermekei, testvérei és barátai. Áldozatok ők is, de nekik is vannak, lehetnek áldozataik, akik szintén valakinek gyermekei, testvérei, barátai.

„A Sátán individualista. Megzavarja a menny parancsolatait, melyek meghatározott erkölcsi magatartást tesznek kötelezővé. Az ismeretlen utáni vágyakozásra ösztökél bennünket, álmokat és reményeket ad nekünk.” Kürt Seligmann gondolatai ezek, magyarázatra nem szorulnak. Álmok és remények. Ki az, aki valaha is nélkülük tudna élni.

Írásomat szülőknak, pedagógusoknak, jogászoknak, egyházi személyeknek – embertársaimnak ajánlom: vitára, eszmecsere, közös munkára. Azoknak, akik hozzám hasonlóan a Jó mellett voksolnak.

A kezdő beszélgetés sok mindenre utal, ami fogékonyra tesz egy fiatal a sátánhívók valamelyik csoportjához történő csatlakozásra. Kiderül, hogy mi hiányzik leginkább életéből, amit megtalálni vél új közegében. Ezek közül a legfontosabb a hitelesség, a valóság, a komolyság. Nem lehet rabja ördögimádó hiteknek az a gyerek, aki érzi, hogy szükség van rá, a körülötte levők életében fontos szerepet kap, dolga van, mint másnak is, személyre szabottan. Ez a tudat elvezeti az emberi lét megismételhetetlenségének, pótolhatatlanságának felismeréséhez, egyben tiszteletéhez is. Az ilyen érzelmeket elsajátító ember „tartós védettséget” is kap az öngyilkosságot, az önpusztítás materiális és mentális megnyilvánulásai ellen egyaránt.

Nem állítom, hogy ez egyszerű. Hiszen a körülöttünk zajló történések éppen ellenünkben hatnak. A szociális hálón kiesettek tömegei, a munka és otthon nélküliek, mind azt sejtetik: nem vagy fontos.

Sokszor érezhetjük magunkat az eltaposás előtti pillanatban lévő kis porszemnek. De kényszerítsük magunkat, ne menjünk bele a kiüttlanság zsákutcájába.

Amennyiben az érzékeny, individuumának szeparálásáért küzdő kamasz „porszem mivoltunkra” ráérez, nap, mint nap szembesül vele, már benne is lehet abban az állapotban, mikor öntudatlanul is tagadja az emberi humánus útját, mást keres. Ilyen volt Gábor szökős, csavargós, lázadó időszakában. Majd talált valakit, valamit, amiről úgy érezte csak az övé. Álmai, reményei, feladatai lettek. Bosszút is állhat a vele szemben addig intoleráns környezetben. Hiszen míg azok továbbra is egy helyben topognak saját kistűlőnek tűnő gondjaik között, ő a kiválasztottak közé került.

Helyzetét megkönnyítendő: lelki-ismeretfurdalása sincs. Az eddigi ördögfiókat mindenki dicséri, szereti, üdvözli a változását. Ez a tény megnyugtatja a gyermeket. A lehető legkonformabb módon tudja a legnagyobb emberi lázadást végrehajtani.

Mik is azok a jelek, amikre különösen érzékenyek lehetünk?

Ez esetben is, mint mindig, a szélsőséges viselkedésváltozás. Igen, éljünk a gyanúperrel, ha eddig kezelhetetlen gyerekünk hirtelen sarkalatos változást mutat. A civilizáció során az ember a Sátánt ésszel ruházta fel. Követői is fontosnak tartják az intellektust, a műveltséget is. Így hirtelen a hozzájuk csatlakozók jól és szívesen tanulnak.

Ez némileg az e körben szokásos konspirációt is magyarázza. Belső szabálynak tűnik, hogy a feltűnést kerülni kell, ugyanis a majdani feladat végrehajtását veszélyeztetné, ha a tagok egyike-másika az addig megszokott, idétlen viselkedésével hívná fel magára a figyelmet.

A sátánhívó csoportok gyűléseit a környezet számára igen elfogadható időpontokban tartják. Téves az az elképzelés, hogy a késő éjszakai órákban találkoznak. Arra figyeljünk hát, ha a fiatal életében az eddigtől eltérő módon rendszeresség kezd mutatkozni. Tegyük ezt akkor is, ha örülünk neki, hogy végre valahára rendes gyerekekkel tűnik el 3-4 órára, és időben jön haza. Ez az odafigyelés persze nem jelenti a másik titkainak vizslatását, az utána való kémkedést. Próbáljunk kölcsönös tájékoztatást kialakítani.

Azonnal reagálni kell olyan jelekre is, amelyeknek talán nehéz is jelentőséget tulajdonítani. A sátánhit világviszonylatban való terjedése ugyanis jövedelmező üzleti vállalkozásokat is létrehozott. Nem biztos, hogy azonnal gyanakodni kell, ha a szoba falán Alice Cooper plakátja jelenik meg, ha a könyvespolcon elszaporodnak a vallásos, mágikus, okkult tárgyú könyvek. Lehet, hogy csak a divat szavára vágja magát tetőtől talpig feketébe a kamasz gyerek, és ugyanezen okból hordja azokat a kis ezüst vicik-vacakokat, a-mikről nem is lehet tudni, hogy mit ábrázol.

De amint a kábítószer-élvezet és a pszichedelikus zene közötti összefüggés egyenes, ugyanez kimutatható a sátánrajongás és egy bizonyos rockzenei vonulaton. Ne az legyen az egyetlen információnk a gyermek zenehallgatási szokásairól, hogy hangos.

Ezek az apró jelek kezdetben, a teljes eltávolodás előtt még segélykérő tartalmúak is. A szokványos, szigorú konspirációs szokásokat megszegve a gyermek az orrunk előtt ténykedik. Ha kapcsolatunk megfelelő, és nem sajnáljuk az energiát, a folyamat visszafordítható lehet.

De a felnőttek tényleg nem figyelnek semmi lényegesre, amint ezt a kamaszok helytállóan állapítják meg. Üdvös lenne, ha nagyobb figyelmet szentelnének a családok a gyermekek testén levő külső jelekre, elváltozásokra is. Bár elég ritka, hogy sátánhívó tetoválással jelölje meg magát, de azért előfordul. Mindenek előtt külsérelmi nyomokra gondolok, melyek beavatási szertartások, fegyelmezések és egyéb rituálék során keletkezhetnek.

Ismét nehéz kérdéshez jutunk el. Sajnos a magyar beidegződés szerint a serdülőkor a legmélyebb zavarral tölti el a gyermeket és a körülötte levő felnőtteket egyaránt. Szintén ez okból nehéz a gyermekek sérelmére – különösen családon belül–elkövetett szexuális bűncselekmények ügyében tisztán látni.

Az idősebb, a tapasztaltabb jogán oldjuk saját és a kamaszra áttett gátlásrendszerünket. Általánosnak kellene lenni, hogy kisleányokat édesanyjuk vigyen elsőként, még szinte problémamentesen, általa ismert nőgyógyászhoz. Lányoknál a sátánimádó szertartások gyakran szexuális tartalmúak, ők e tekintetben is nagyobb veszélynek vannak kitéve.

Legyenek ismereteink ne csak arról, hogy a gyerek mikor, kikkel, hanem arról is, hogy hol tölti idejét. Nem ritkán az összejövetelek szakrális helyeken zajlanak. A hely kiválasztásánál általános szempont, hogy vagy teljesen néptelen, vagy nagyon zsúfolt legyen, tehát ilyen vagy olyan módon kerülje a feltűnést. Lehetnek temetők, templomok vagy ezek romjai. E tekintetben a közrendért felelős, a bűnmegelőzésben és nyomozásban résztvevő szakemberek is segítséget nyújthatnak.

A szertartások, főként az ún. feketemisék – miután lényegében a katolikus szertartások reciprokai – igényelnek nehezen beszerezhető kellékeket. Corrado Balducci sok tekintetben vitatható, de roppant érdekes könyvében például, hosszan időzik a kiterjedt torinói Oltáriszentség, ostyalopás eseteknél. A torinói egyházi személyek odafigyelése támpontot nyújtott sátánista csoportok azonosításához.

Az állattartással foglalkozó lakónegyedekben a kisállatok eltűnésének rögzítése sem lényegtelen, hiszen bizonyos fanatizáltságot mutató stádium után már ön- és közveszélyesek lehetnek a sátánhívők.

Fontos beszélni a kábítószeres és a hallucinogén anyagok szerepéről. Közép- és Dél-amerikai kábítószer-kereskedők hallatlan felvevő piacot láttak a sátánkövetők körében, tettek is lépéseket számuk gyarapítására.

Tudomásom szerint nálunk komoly drogfüggő a sátánimádók között nincs. De a kábítószeres tudattágító, a mentális, fizikai képességeket fokozó hatása, a „felettes én” kontrollhatásának kiiktatásában igen jelentős.

Az eddigiekben szándékosan kerültem a sátánhívőkkel kapcsolatosan felmerülő legdrámaibb problémát, az emberáldozat kérdését. Óvakodtam attól, hogy ne az idő tájt írjak e témáról, amikor gyilkosság kapcsán a hírek közül az élre kívánczolt. A mostanában tapasztalható irreális csend e vonatkozásban arra enged következtetni, hogy mint borzongató szenzáció kapott csak helyet a köztudatban a kérdés, hogy hisztérikus kampány csak a csoportok konspiratív készségét fokozza. A jelenlegi hallgatás helyett széleskörű felvilágosítás lenne szükséges. És vigyázzunk a gyermekekre! Adjunk nekik reményt, álmot, kalandot, titkot, hiteles teret, figyelmes, de szigorú közösséget, amelyben szabadon lehet élni.

Kóta Tünde